

Arrest

nr. 127 311 van 23 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 7 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 juni 2014.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. MAJUMDAR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongelooftwaardig is.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken, minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen.

Verzoekers verweer dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden gebaseerd zijn op antwoorden van hypothetische vragen, is niet ernstig te noemen. Van verzoeker mag immers verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Van een asielzoeker kan tevens verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verzoeker heeft echter vage en veranderende verklaringen afgelegd over het motief achter zijn ontvoering en achter zijn gedwongen bekering. Ook zijn verzoekschrift biedt hiertoe geen duidelijkheid. Vermits verzoeker met zijn redenering dat "indien aan verzoeker hypothetische vragen worden gesteld, kan verzoeker niet anders dan hypothetische antwoorden geven" blijft steken in vage en ontwijkende antwoorden, slaagt hij er niet in om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten.

Waar verzoeker opwerpt dat hij onmogelijk kan toezien of de formaliteiten voor een certified copy zijn in acht genomen, wijst de Raad er op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de documenten die hij al dan niet voorlegt. De schuld in de schoenen schuiven van zijn advocaat, kennissen en familieleden, is allerminst ernstig te noemen.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Het nogmaals neerleggen van de documenten die hij reeds heeft neergelegd voor het Commissariaat-generaal en die reeds werden besproken in de bestreden beslissing, brengt geen zoden aan de dijk.

De verwijzing in zijn verzoekschrift naar een krantenartikel waaruit blijkt dat er doden vielen bij de laatste verkiezingen in Bangladesh, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Uit dit artikel blijkt evenmin dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Wat betreft het door verzoeker voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken d.d. 3 maart 2014 aangaande Bangladesh, merkt de Raad op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Zo verzoeker opwerpt dat hij behoort tot een minderheidsgroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins in concreto aantoonde dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt vermits hij zich beperkt tot de algemene stelling dat “de gewelddaden niet zullen ophouden in de nabije toekomst en minderheidsgroepen nog hieronder zullen te lijden hebben”.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 juni 2014, voert verzoekende partij aan dat zij een goed verhoor heeft afgelegd, gebaseerd op verschillende incidenten en dat zij geprobeerd heeft om eerlijk te antwoorden. Verzoekende partij wijst er op dat zij Hindoe is en dat dit niet wordt betwist in de bestreden beslissing. Verzoekende partij verwijst naar de artikelen die zij heeft toegevoegd aan haar verzoekschrift ter ondersteuning van haar relaas dat de situatie voor de Hindoe-gemeenschap in Bangladesh ernstig is. Verzoekende partij besluit dat er veel problemen zijn in haar land van herkomst en dat wanneer zij dient terug te keren naar Bangladesh, dit een gevaar oplevert voor haar leven. Zij vraagt dan ook uitdrukkelijk om rekening te houden met de problemen in haar land van herkomst.

Verzoekende partij haar verklaring Hindoe te zijn, wordt, zoals ze correct opmerkt, in de bestreden beslissing niet betwist. Echter, het loutere feit tot de Hindoe-gemeenschap te behoren, volstaat, net als verzoekende partij haar verwijzing naar informatie omtrent de situatie voor de Hindoe-gemeenschap in Bangladesh en haar algemeen betoog omtrent de vele problemen in haar land van herkomst, niet om aan

te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas, in gebreke.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking een goed verhoor te hebben afgelegd, gebaseerd op verschillende incidenten, en geprobeerd te hebben om eerlijk te antwoorden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 4 juni 2014 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS